YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
15 päivänä joulukuuta 1976 *

Asiassa 41/76,

jonka Cour d'appel de Douai on saattanut ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Suzanne Criel, o.s. Donckerwolcke, toimitusjohtaja, Heusden (Belgia), ja

Henri Schou, vientiagentti, toimitusjohtaja, Saint-Denis-Westrem (Belgia),

vastaan

Procureur de la République au tribunal de grande instance de Lille (yleinen syyttäjä) ja **Directeur général des douanes et droits indirects**, Pariisi,

ennakkoratkaisun ETY:n perustamissopimuksen 30 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa tarkoitetun käsitteen "tuonnin määrällisiä rajoituksia vaikutukseltaan vastaavat toimenpiteet" tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti H. Kutscher, jaostojen puheenjohtajat A. M. Donner ja P. Pescatore sekä tuomarit J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen, A. J. Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco ja A. Touffait,

julkisasiamies: F. Capotorti,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

kirjaaja: A. Van Houtte,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Cour d'appel de Douai on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 7.4.1976 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 13.5.1976, ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla kaksi ennakkoratkaisukysymystä muun muassa perustamissopimuksen 9, 30 ja 115 artiklan tulkinnasta siltä osin kuin näissä artikloissa käsitellään tavaroiden vapaan liikkuvuuden rajoitusten poistamista yhteisön sisällä sellaisten kolmansista maista tulevien tuotteiden osalta, jotka on luovutettu vapaaseen vaihdantaan jossakin jäsenvaltiossa.

2 Ennakkoratkaisupyyntöä koskevasta päätöksestä ilmenee, että pääasiassa syytettyinä olleet Belgiassa toimivat kauppiaat toivat vuosien 1969 ja 1970 aikana Ranskaan Libanonista ja Syyriasta peräisin olevia tekokuitukankaita ja pakkauspusseja, jotka luovutettiin asianmukaisesti vapaaseen liikkeeseen Belgiassa ja jotka tuotiin tämän jälkeen Ranskaan Belgian tulliviranomaisten antaman yhteisön DD1-tavaratodistuksen nojalla.

3 On kiistatonta, että nämä tavaratodistukset, joissa todistetaan, että tavara on asianmukaisesti hyväksytty perustamissopimuksen 9 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun vapaaseen liikkeeseen, eivät sisällä merkintää tuotteen alkuperästä.

4 Kun tuotteet tuotiin Ranskaan, niiden oli Ranskan tullin kansallisessa D3-nimisessä asiakirjassa ilmoitettu tulevan Belgian ja Luxemburgin talousliitosta, jonka alueella ne oli luovutettu vapaaseen liikkeeseen.

5 Kun Ranskan viranomaiset olivat näyttäneet toteen kyseisten tuotteiden todellisen alkuperän, muutoksenhakijoina olevat syytetyt tuomittiin Tribunal correctionnel de Lillen 19.6.1975 antamalla tuomiolla tullilainsäädännön rikkomisesta yhden kuukauden ja kolmen kuukauden ehdollisiin vankeusrangaistuksiin ja maahantuotujen tavaroiden, joita ei ollut saatu takavarikoiduiksi, konfiskaation asemesta sakkoon, joka vastasi määrältään näiden tavaroiden arvoa, sekä lisäksi sakkoon, joka vastasi määrältään näiden tavaroiden kaksinkertaista arvoa.

6 Oikeudenkäyntiasiakirjoista ilmenee, että Ranskan lainsäädännössä säädetään yhteisön yhteisen kauppapolitiikan alaan toistaiseksi kuulumattomien tavaroiden osalta tullivalvontatoimenpiteistä, joiden mukaan maahantuojan on perustamissopimuksen määräysten nojalla vapaassa vaihdannassa olevien tavaroiden osalta ilmoitettava D3-asiakirjassa sekä valtio, jossa tavarat oli luovutettu kulutukseen, että tavaroiden alkuperä.

7 Näiden tuontilisenssien myöntämisen edellytyksenä olevien ilmoitusten ansiosta kansalliset viranomaiset voivat seurata tämän valvontamenettelyn alaan kuuluvien tavaroiden tuonnin kehitystä ja jäljittää mahdolliset kaupan vinoutumat, jotta komissio saataisiin toteuttamaan suojatoimenpiteitä perustamissopimuksen 115 artiklan nojalla.

8 Cour d'appel on tähän tosiasialliseen ja oikeudelliseen tilanteeseen perustuen esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat kysymykset:

"1. Onko se, että tuojajäsenvaltion edellytetään tullausilmoituksessa ilmoittavan niiden tuotteiden alkuperämaan, jotka kuuluvat vapaata vaihdantaa koskevaan järjestelmään ja joiden asemasta yhteisötavarana on todistuksena yhteisön tavaratodistus, määrällistä rajoitusta vastaava toimenpide?

2. Onko sellainen kansallinen lainsäädäntö, jossa asetetaan jostakin jäsenvaltiosta tulevien ja siellä vapaassa vaihdannassa olevien, kolmannesta maasta peräisin olevien tekstiilituotteiden maahantuonnin edellytykseksi tuontilisenssin hakeminen Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen 115 artiklan mahdollista soveltamista varten, määrällistä rajoitusta vastaava toimenpide

a) siirtymäkauden aikana

b) siirtymäkauden päätyttyä, erityisesti 1.1.–2.6.1970?"

9 Näitä kysymyksiä on ensimmäiseksi tarkasteltava siirtymäkauden päättymisen jälkeen sovellettavien sääntöjen perusteella.

Siirtymäkauden jälkeinen järjestelmä

10 Esitetyissä kysymyksissä tarkoitetaan järjestelmää, jota sovelletaan sellaisiin kolmansista maista peräisin oleviin tuotteisiin, jotka eivät vielä kuulu yhteistä

kauppapolitiikkaa koskevien määräysten ja säännösten alaan ja jotka jossakin jäsenvaltiossa tapahtuneen vapaaseen liikkeeseen luovuttamisen jälkeen on viety uudelleen johonkin toiseen jäsenvaltioon.

11 Esitetyt kysymykset koskevat erityisesti niiden valvontatoimenpiteiden yhteensopivuutta perustamissopimuksen kanssa, jotka maahantuova jäsenvaltio on yksipuolisesti ottanut käyttöön ennen kuin se on perustamissopimuksen 115 artiklan ensimmäisen kohdan toisen virkkeen nojalla saanut luvan poiketa yhteisön sisäistä vapaata liikkuvuutta koskevista säännöistä.

12 Näitä valvontatoimenpiteitä ovat maahantuojan velvollisuus ilmoittaa maahantuodun tavaran alkuperä ja tuontilisenssin myöntäminen.

13 Vastaus näihin kysymyksiin on johdettava perustamissopimuksen tulliliittoa koskevista määräyksistä sekä asiaan kiinteästi liittyvistä yhteistä kauppapolitiikkaa koskevista määräyksistä.

14 Perustamissopimuksen 9 artiklan mukaan yhteisön perustana on tulliliitto, joka käsittää kaiken jäsenvaltioiden välisen tavaroiden kaupan.

15 Tämän artiklan 2 kohdan mukaan yhteisön sisäisen kaupan vapauttamiseksi määrättyjä toimenpiteitä sovelletaan sekä jäsenvaltioista peräisin oleviin tuotteisiin että sellaisiin kolmansista maista tuleviin tuotteisiin, jotka ovat jäsenvaltioissa "vapaassa vaihdannassa".

16 Vapaassa vaihdannassa olevilla tuotteilla tarkoitetaan sellaisia kolmansista maista tulevia tuotteita, jotka on asianmukaisesti tuotu johonkin jäsenvaltioon 10 artiklassa määrättyjen edellytysten mukaisesti.

17 Perustamissopimuksen 9 artiklasta ilmenee, että yhteisön sisällä tapahtuvan tavaroiden vapaan liikkuvuuden osalta "vapaassa vaihdannassa" olevat tuotteet ovat lopullisesti ja täydellisesti rinnastettavissa jäsenvaltioista peräisin oleviin tuotteisiin.

18 Tästä rinnastettavuudesta seuraa, että määrällisten rajoitusten ja kaikkien vaikutukseltaan vastaavien toimenpiteiden poistamista koskevia 30 artiklan määräyksiä sovelletaan erotuksetta sekä yhteisöstä peräisin oleviin tuotteisiin että jossakin jäsenvaltiossa vapaaseen liikkeeseen luovutettuihin tuotteisiin näiden tuotteiden alkuperästä riippumatta.

19 Perustamissopimuksessa kielletyt määrällisiä rajoituksia vaikutukseltaan vastaavat toimenpiteet käsittävät kaikki sellaiset jäsenvaltioiden kaupan alan säänte lyt, jotka voivat tosiasiallisesti tai mahdollisesti vaikuttaa suoraan tai välillisesti yhteisön sisäiseen kauppaan.

20 Tällä määräyksellä estetään se, että yhteisön sisäisissä suhteissa voitaisiin soveltaa sellaista kansallista lainsäädäntöä, jossa säilytettäisiin, vaikka vain muodollisestikin, tuontilisenssejä tai muita samankaltaisia menettelyjä koskeva vaatimus.

21 Lisäksi 9 artiklan 2 kohdassa suljetaan pois kaikki sellaiset hallinnolliset toimenpiteet, joiden tarkoituksena on vahvistaa erilaiset tuotteiden liikkuvuutta koskevat säännöt sen mukaan, ovatko tuotteet yhteisön alkuperätuotteita vai sellaisia kolmansien maiden alkuperätuotteita, jotka on luovutettu vapaaseen liikkeeseen jossakin jäsenvaltiossa, sillä nämä tuoteryhmät on erotuksetta sisällytetty samaan vapaata liikkuvuutta koskevaan järjestelmään.

22 Tämän vuoksi 5.12.1960 tehdyllä komission päätöksellä (EYVL 1961, s. 29) käyttöön otettu DD1-tavaratodistus, joka on tarkoitettu todistukseksi sellaisten tavaroiden liikkumisesta, jotka täyttävät edellytykset tullien ja määrällisten rajoitusten sekä kaikkien vaikutukseltaan vastaavien jäsenvaltioiden välisten toimenpiteiden poistamista koskevien perustamissopimuksen määräysten soveltamiseksi, ei sisällä minkäänlaista tuotteiden alkuperää koskevaa merkintää.

23 Yhteisön oikeuden järjestelmässä tämän asiakirjan on itsessään ja ilman kansallisia lisätoimenpiteitä varmistettava todistuksen haltijalle todistuksen alaan kuuluvien tavaroiden vapaa liikkuvuus.

24 Perustamissopimuksen järjestelmästä kuitenkin seuraa, että edellä mainittujen periaatteiden soveltamisen edellytyksenä on yhteisen kauppapolitiikan toteuttaminen.

25 Jäsenvaltioista peräisin olevien tuotteiden rinnastaminen "vapaassa vaihdannassa" oleviin tavaroihin voi saavuttaa täyden vaikutuksensa ainoastaan sillä edellytyksellä, että näihin tavaroihin sovelletaan samoja tuontia, tullaamista ja kauppaa koskevia edellytyksiä riippumatta siitä, missä valtiossa tavarat on luovutettu vapaaseen liikkeeseen.

26 Perustamissopimuksen 113 artiklan mukaan tämä yhtenäistäminen olisi tullut saavuttaa siirtymäkauden päättyessä niin, että tätä olisi seurannut yhtenäisiin periaatteisiin perustuvan yhteisen kauppapolitiikan toteutuminen.

27 Muun muassa se seikka, että yhteisön kauppapolitiikkaa ei ollut täysin toteutettu siirtymäkauden päättyessä, on omiaan säilyttämään jäsenvaltioiden välillä sellaisia kauppapolitiikan eroavaisuuksia, jotka voivat aiheuttaa kaupan vinoutumista tai taloudellisia vaikeuksia tietyissä jäsenvaltioissa.

28 Perustamissopimuksen 115 artiklassa mahdollistetaan tällaisiin vaikeuksiin vastaaminen antamalla komissiolle toimivalta antaa jäsenvaltioille lupa suojatoimenpiteiden toteuttamiseen muun muassa poikkeamalla siitä periaatteesta, jonka mukaan kolmansista maista peräisin olevat ja jossakin jäsenvaltiossa vapaaseen liikkeeseen luovutetut tuotteet voivat vapaasti liikkua yhteisön sisällä.

29 Koska 115 artiklassa sallitut poikkeukset eivät ainoastaan merkitse poikkeusta yhteismarkkinoiden toiminnalle olennaisista perustamissopimuksen 9 ja 30 artiklan määräyksistä, vaan estävät myös 113 artiklan mukaisen yhteisen kauppapolitiikan toteuttamista, niitä on tulkittava ja sovellettava suppeasti.

30 Edellä luonnehdittujen "valvontatoimenpiteiden" yhteensopivuutta yhteisön sisäistä tavaroiden vapaata liikkuvuutta koskevien sääntöjen kanssa on arvioitava tämän tulkinnan valossa.

31 Tällaisten sääntöjen soveltamisalan osalta on ensinnäkin otettava huomioon, että 115 artiklan mukaan vapaassa vaihdannassa olevien tavaroiden vapaata liikkuvuutta yhteisön sisällä voidaan rajoittaa ainoastaan sellaisten kauppapoliittisten toimenpiteiden nojalla, jotka tuojavaltio toteuttaa perustamissopimuksen mukaisesti.

32 Koska toimivalta kauppapolitiikan alalla on 113 artiklan 1 kohdan mukaan kokonaisuudessaan siirretty yhteisölle, kansalliset kauppapoliittiset toimenpiteet ovat siirtymäkauden päätyttyä hyväksyttäviä ainoastaan yhteisön antaman erityisen valtuutuksen nojalla.

33 Tällä tavoin määritellyssä asiayhteydessä jäsenvaltioilla on mahdollisuus vaatia maahantuojaa ilmoittamaan tavaran alkuperä silloinkin, kun kysymyksessä on jossakin toisessa jäsenvaltiossa vapaaseen liikkeeseen luovutettu tavara, jolle on myönnetty yhteisön tavaratodistus.

34 Näissä olosuhteissa voidaan hyväksyä, että tämän alkuperän tunteminen on tarpeellista sekä asianomaiselle jäsenvaltiolle, jotta se voisi määritellä niiden kauppapoliittisten toimenpiteiden laajuuden, jotka sillä on perustamissopimuksen nojalla valta toteuttaa, että komissiolle, jotta se voisi käyttää sille 115 artiklassa varattua valvonta- ja päätöksenteko-oikeutta.

35 Jäsenvaltiot eivät kuitenkaan voi tältä osin vaatia maahantuojaa tekemään muuta kuin ilmoittamaan tuotteiden alkuperän sellaisena kuin hän sen tietää tai hänen kohtuudella voidaan olettaa sen tietävän.

36 Lisäksi se, että maahantuoja ei noudata velvollisuutta ilmoittaa tavaran todellista alkuperää, ei voi olla perusteena kohtuuttomien seuraamusten soveltamiselle, kun otetaan huomioon, että kyseessä on puhtaasti hallinnollinen rikkomus.

37 Tavaran takavarikointi tai sellainen taloudellinen seuraamus, joka on vahvistettu tavaran arvon mukaan, olisi varmasti perustamissopimuksen määräysten vastainen sen vuoksi, että tällainen seuraamus olisi este tavaroiden vapaalle liikkuvuudelle.

38 Yleisemmin voidaan todeta, että kaikkia sellaisia hallinnollisia tai sanktiotoimenpiteitä, jotka ylittävät sen, mikä on tuojavaltiolle ehdottoman välttämätöntä kohtuullisen täydellisten ja oikeiden tietojen saamiseksi erityisten kauppapoliittisten toimenpiteiden alaan kuuluvien tavaroiden liikkumisesta, on pidettävä perustamissopimuksessa kiellettyinä määrällisiä rajoituksia vaikutukseltaan vastaavina toimenpiteinä.

39 Edelleen, tuontilisenssin edellyttäminen jossakin toisessa jäsenvaltiossa vapaaseen liikkeeseen luovutettujen tuotteiden tuonnilta jäsenvaltioon ei ole yhteensopivaa perustamissopimuksen määräysten kanssa, jos komissio ei ole antanut 115 artiklan ensimmäisen kohdan toisen virkkeen mukaisesti asianmukaista lupaa näitä tuotteita koskevan poikkeuksen myöntämiselle.

40 Tämän vuoksi 115 artiklan mahdollista soveltamista varten turvaamistoimenpiteenä toteutettu kieltäytyminen tuontiluvan myöntämisestä on perustamissopimuksen 30 artiklan vastainen rajoitus.

41 Ensimmäiseen kysymykseen on siis vastattava, että vaatimus siitä, että tuojajäsenvaltion on tullausilmoituksessa ilmoitettava niiden tuotteiden alkuperämaa, jotka kuuluvat vapaata vaihdantaa koskevaan järjestelmään ja joiden asemasta yhteisötavarana on todistuksena yhteisön tavaratodistus, ei

sinänsä ole määrällistä rajoitusta vastaava toimenpide, jos kysymyksessä ovat tavarat, jotka kuuluvat sellaisten kauppapoliittisten toimenpiteiden alaan, jotka tämä jäsenvaltio on toteuttanut perustamissopimuksen mukaisesti.

42 Tällainen vaatimus kuuluu kuitenkin perustamissopimuksen 30 artiklan kiellon alaan, jos maahantuojaa vaaditaan ilmoittamaan muita kuin sellaisia alkuperää koskevia tietoja, jotka hän tietää tai hänen kohtuudella voidaan olettaa tietävän, tai jos tämän ilmoituksen laiminlyönnistä tai virheellisyydestä aiheutuu seuraamuksia, jotka eivät ole oikeassa suhteessa siihen, että rikkomus on puhtaasti hallinnollinen.

43 Toiseen kysymykseen on vastattava, että sellainen kansallinen lainsäädäntö, jossa asetetaan jostakin jäsenvaltiosta tulevien ja siellä vapaaseen liikkeeseen luovutettujen, kolmannesta maasta peräisin olevien tuotteiden maahantuonnin edellytykseksi tuontilisenssin saaminen perustamissopimuksen 115 artiklan mahdollista myöhempää soveltamista varten, on aina perustamissopimuksen 30 artiklassa kielletty määrällinen rajoitus.

Siirtymäkauden järjestelmä

44 Koska maahantuonnit, jotka ovat johtaneet muutoksenhakijoiden tuomitsemiseen rangaistusseuraamuksiin, on osittain toteutettu ennen siirtymäkauden päättymistä 1.1.1970, kansallinen tuomioistuin pyytää yhteisöjen tuomioistuinta vastaamaan, oliko sellainen kansallinen lainsäädäntö, jossa asetettiin jostakin jäsenvaltiosta tulevien ja siellä vapaassa vaihdannassa olevien, kolmannesta maasta peräisin olevien tuotteiden maahantuonnin edellytykseksi tuontilisenssin hakeminen ETY:n perustamissopimuksen 115 artiklan mahdollista soveltamista varten, määrällistä rajoitusta vastaava toimenpide.

45 Perustamissopimuksen 30–35 artiklan sekä 8 artiklan 7 kohdan mukaan määrälliset rajoitukset ja kaikki vaikutukseltaan vastaavat toimenpiteet oli asteittain poistettava yhteisön sisäisestä kaupasta siirtymäkauden aikana siten, että siirtymäkauden päättyessä niiden oli oltava täysin poistetut.

46 Ennen siirtymäkauden päättymistä jäsenvaltioilla oli siis oikeus pitää voimassa, vaikkakin vain pelkkinä jäänteinä, rajoittavia toimenpiteitä yhteisön sisäisessä kaupassa.

47 Koska perustamissopimuksessa ei edellä mainitun siirtymäkauden osalta ollut asetettu tavoitteeksi yhteisen kauppapolitiikan käyttöön ottamista, eri jäsenvaltioiden ulkomaankaupassa noudattamien politiikkojen välillä saattoi vielä oikeutetusti olla eroavaisuuksia.

48 Perustamissopimuksen 115 artiklan toisessa kohdassa on edellä mainittujen määräysten tarkoituksen mukaisesti tehty mahdolliseksi se, että jäsenvaltiot voivat siirtymäkauden aikana itse kiireellisissä tapauksissa toteuttaa toimenpiteet kaupan vinoutumisen estämiseksi sillä edellytyksellä, että ne ilmoittavat toimenpiteistä muille jäsenvaltioille ja komissiolle, sanotun kuitenkaan rajoittamatta komission oikeutta vaatia yksipuolisesti toteutettujen toimenpiteiden muuttamista tai kumoamista.

49 Tämän johdosta vaikuttaa siltä, että jossakin toisessa jäsenvaltiossa vapaaseen liikkeeseen luovutetun tavaran maahantuojalle asetettu velvoite hankkia tuontilisenssi oli periaatteessa yhteensopiva yhteisön oikeuden senhetkisen kehitystilan kanssa.

50 Jäsenvaltioilla ei kuitenkaan ollut tässä suhteessa täyttä harkintavaltaa siirtymäkauden aikana.

51 Jäsenvaltioiden oli perustamissopimuksen 31 ja 32 artiklan nojalla pidättäydyttävä toteuttamasta uusia määrällisiä rajoituksia tai vaikutukseltaan vastaavia toimenpiteitä tai muuttamasta kyseisen sopimuksen voimaan tullessa voimassa olleita järjestelmiä rajoittavammiksi.

52 Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on tämän vuoksi tutkia, olivatko riidanalaisiin maahantuonteihin ennen siirtymäkauden päättymistä sovelletut toimenpiteet mahdollisesti rajoittavampia kuin perustamissopimuksen voimaantulopäivänä 1.1.1958 olemassa olleet toimenpiteet.

53 Esitettyyn kysymykseen on siis vastattava, että siirtymäkauden aikana sellainen kansallinen lainsäädäntö, jossa asetettiin jostakin jäsenvaltiosta tulevien ja siellä vapaaseen liikkeeseen luovutettujen, kolmannesta maasta peräisin olevien tuotteiden maahantuonnin edellytykseksi luvan hakeminen perustamissopimuksen 115 artiklan mahdollista soveltamista varten, ei ollut perustamissopimuksessa kielletty määrällinen rajoitus, jos tämä edellytys ei ollut perustamissopimuksen voimaan tullessa sovellettua järjestelmää rajoittavampi.

Oikeudenkäyntikulut

54 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Ranskan tasavallan hallitukselle ja Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi.

55 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe Cour d'appel de Douaissa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kyseisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ratkaissut Cour d'appel de Douain 7.4.1976 tekemällään päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti:

1) **Vaatimus siitä, että tuojajäsenvaltion on tullausilmoituksessa ilmoitettava niiden tuotteiden alkuperämaa, jotka kuuluvat vapaata vaihdantaa koskevaan järjestelmään ja joiden asemasta yhteisötavarana on todistuksena yhteisön tavaratodistus, ei sinänsä ole määrällistä rajoitusta vastaava toimenpide, jos kysymyksessä ovat tavarat, jotka kuuluvat sellaisten kauppapoliittisten toimenpiteiden alaan, jotka tämä jäsenvaltio on toteuttanut perustamissopimuksen mukaisesti.**

   Tällainen vaatimus kuuluu kuitenkin ETY:n perustamissopimuksen 30 artiklan kiellon alaan, jos maahantuojaa vaaditaan ilmoittamaan muita kuin sellaisia alkuperää koskevia tietoja, jotka hän tietää tai hänen kohtuudella voidaan olettaa tietävän, tai jos tämän ilmoituksen laiminlyönnistä tai virheellisyydestä aiheutuu seuraamuksia, jotka eivät ole oikeassa suhteessa siihen, että rikkomus on puhtaasti hallinnollinen.

2) **Sellainen kansallinen lainsäädäntö, jossa asetetaan jostakin jäsenvaltiosta tulevien ja siellä vapaaseen liikkeeseen luovutettujen, kolmannesta maasta peräisin olevien tuotteiden maahantuonnin edellytykseksi tuontilisenssin saaminen perustamissopimuksen 115 artiklan mahdollista myöhempää soveltamista varten, on aina perustamissopimuksen 30 artiklassa kielletty määrällinen rajoitus.**

Siirtymäkauden aikana sellainen kansallinen lainsäädäntö, jossa asetettiin jostakin jäsenvaltiosta tulevien ja siellä vapaaseen liikkeeseen luovutettujen, kolmannesta maasta peräisin olevien tuotteiden maahantuonnin edellytykseksi luvan hakeminen perustamissopimuksen 115 artiklan mahdollista soveltamista varten, ei ollut perustamissopimuksessa kielletty määrällinen rajoitus, jos tämä edellytys ei ollut perustamissopimuksen voimaan tullessa sovellettua järjestelmää rajoittavampi.

Kutscher Donner Pescatore Mertens de Wilmars

Sørensen Mackenzie Stuart O'Keeffe Bosco Touffait

Julistettiin Luxemburgissa 15 päivänä joulukuuta 1976.

A. Van Houtte
kirjaaja

H. Kutscher
presidentti